

Ad L 87 spørgsmål 2:

”Vil ministeren i forlængelse af debatten ved lovforslagets 1. behandling indsætte bestemmelser om markedsføring og mærkning af fødevarer herunder vildledning i lovforslaget, således at der i loven ikke kun er ministerbemyndigelse til at fastsætte regler herom?”

Svar:

Den øgede brug af forordninger på fødevarerområdet betyder, at det vil være vanskeligere for både forbrugere og virksomheder at bevare overblikket over fødevarerlovgivningen. Som jeg også nævnte under debatten ved lovforslagets 1. behandling vil ministeriet bl.a. gennem sammenskrivning af de forskellige regelsæt i en vejledning kunne modvirke denne tendens. En anden vigtig metode til at bidrage til øget overskuelighed vil være, at de danske regler - uanset om de implementerer direktiver, supplerer forordninger eller er nationale - så vidt muligt bliver samlet et sted.

Dette er en væsentlig grund til, at en række detaljerede bestemmelser i den gældende fødevarerlov foreslås overført til de relevante bekendtgørelser. Mærkningsområdet er et godt eksempel på, at en opretholdelse af detaljerede bestemmelser fra den gældende fødevarerlov ikke vil kunne bidrage til at sikre en for forbrugere og virksomheder gennemskuelig lovgivning.

Det skal bemærkes, at lovforslagets § 3 og fødevarerforordningens art. 9 forpligter både Kommissionen og medlemslandene til at inddrage alle relevante forbruger- og erhvervsorganisationer ved udarbejdelse, evaluering og ændring af fødevarerlovgivningen både på EU-plan og nationalt. Denne bestemmelse, som erstatter høringsforpligtelsen i § 6 i den gældende fødevarerlov, er i overensstemmelse med den danske tradition om åbenhed i lovgivningsprocessen, som jeg anser for et af de grundlæggende elementer i den demokratiske kontrol. Jeg kan derfor ikke se noget grundlag for den bekymring for, at ændringer på bl.a. mærkningsområdet skulle blive besluttet af embedsmænd bag lukkede døre, som kom til udtryk under debatten ved lovforslagets 1. behandling.

Det grundlæggende forbud mod vildledning af forbrugerne vil fra den 1. januar 2005 være fødevarerforordningens art. 16. Forordningen svarer således på det punkt til vildledningsforbudet i § 19, stk. 1, i den gældende fødevarerlov, således som den var formuleret ved vedtagelsen i 1998. I 2001 blev vildledningsforbudet i fødevarerloven udvidet til også at omfatte tidligere omsætningsled, så det f.eks. også omfatter grossisters salg til detailforretninger. Denne udvidelse af vildledningsforbudet er videreført i lovforslagets § 14, stk. 1.

Det blev under udarbejdelsen af lovforslaget overvejet at medtage vildledningsforbudet i fødevarerforordningens art. 16 og andre væsentlige bestemmelser fra fødevarerforordningen, som f.eks. forbudet mod markedsføring af farlige fødevarer i forordningens art. 14, i lovforslaget. En sådan citering af bestemmelser fra forordninger forudsætter imidlertid, at de pågældende artikler gengives ordret og i deres fulde længde. For en række af bestemmelserne ville det have medført, at der i lovforslaget skulle være medtaget meget detaljerede regler om bl.a. EU-procedurer, og at der for bl.a. vildledningsforbudet i art. 16 skulle citeres bestemmelser om både fødevarer og foder. Dette ville have modvirket ønsket om en så vidt mulig overskuelig lovgivning. Da forordninger desuden er umiddelbart gældende, og de pågældende bestemmelser i lovforslaget derfor alene ville have informativ karakter, er de ikke medtaget i lovforslaget.

Jeg er imidlertid indstillet på at stille et ændringsforslag til lovforslaget om at tydeliggøre spørgsmålet om anprisninger i lovforslagets formålsbestemmelse i § 1, således at det præciseres, at en af lovens vigtigste formål er at beskytte forbrugerne mod anprisninger, som enten er vildledende eller er egnet til at vildlede.